

شنبه 29 تیر 1392 - 11 رمضان 1434 - 20 جولای 2013

وفات حضرت خدیجه (س) 10 بعثت ...

درگذشت جلال‌الدین همایی (1359 ش)

جلال‌الدین همایی متخلص به سنا فرزند میرزا ابوالقاسم (متخلص به طرب) و نواده همایی شیرازی، از محققان و شاعران معاصر، در حدود سال 1278 ش در اصفهان متولد شد. وی علوم مقدماتی را نزد عموی خود میرزا محمد (سها) فرا گرفت و علوم معقول و منقول و ادبیات عرب و هیئت و نجوم را نزد استادان فن مانند آقا سیدمحمدباقر درچه‌ای، آخوند عبدالکریم گزی، آقا شیخ محمد خراسانی، حکیم قمشاهی و حاج آقا رحیم ارباب و دیگران آموخت و به درجه اجتهاد رسید. استاد همایی سپس به تدریس معارف اسلامی در مدارس اصفهان پرداخت و حوزه پر رونقی تشکیل داد. وی از سال 1307 به خدمت وزارت فرهنگ درآمد و چندی در دبیرستان‌های تهران مشغول به کار شد و در دارالفنون و بعد از آن در دانشکده ادبیات و حقوق دانشگاه تهران، استاد دوره فوق‌لیسانس و دکترا بود. استاد همایی در طول سال‌های تحصیل و پس از آن، شاگردان بسیاری را از دانش خود بهره‌مند کرد. وی عالمی پرکار بود و علاوه بر آموزش، تالیفات بسیاری از خود بر جای گذاشت. از جمله کتاب‌های استاد جلال‌الدین همایی می‌توان از تاریخ ادبیات ایران در 5 جلد، صناعات ادبی و مثنوی و لئنامه نام برد. وی همچنین کتاب‌های زیادی در زمینه ادبیات و معارف اسلامی برای تدریس در مدارس و دانشگاه‌های ایران به رشته تحریر درآورده است. استاد جلال‌الدین همایی سرانجام در سال 1359 ش در 81 سالگی در تهران درگذشت و در تخت فولاد اصفهان به خاک سپرده شد.

قتل "خواجه نظام‌الملک" (485 ق)

خواجه نظام‌الملک در اصل از دهقان زادگان بیهق بود، اما در طوس تربیت یافت. او پس از تحصیل ادب و فقه، وارد دستگاه حکومتی آلب ارسلان شد. خواجه نظام‌الملک، مشهورترین وزیر ایرانی است که نزدیک به 30 سال وزارت سلجوقیان را بر عهده داشت. از جمله اقدامات مهم وی تأسیس مدارس به نام "نظامیه" در طوس، هرات، نیشابور و بغداد است. در اواخر دوران وزارت نظام‌الملک، رابطه‌ی او با ملک‌شاه سلجوقی رو به تیرگی نهاد ولی شاه سلجوقی وی را عزل نکرد زیرا از طرفداران بی‌شمار وی هراس داشت. سرانجام در سال 485 ق در سفری که نظام‌الملک به همراه ملک‌شاه عازم بغداد بود، در نزدیکی کرمانشاه جوانی در لباس صوفیه به نزد خواجه آمد و او را با ضربت دشنه‌ای مجروح ساخت و خواجه با آن جراحت درگذشت. بعدها چنین شهرت یافت که گشتمندی وی، از فداییان اسماعیلی است. نفوذ نظام‌الملک در دستگاه سلاجقه با قتل او از میان رفت، زیرا فرزندان او در دوران سلجوقیان، مکرر به وزارت و مشاغل عمده‌ی دیوانی دست یافتند.

وفات حضرت خدیجه (س) 10 بعثت

حضرت خدیجه‌ی کبری (س) که از زنان نامدار و ثروتمند قریش بود پانزده سال قبل از بعثت با پیامبر اسلام (ص) ازدواج کرد. این بانوی بزرگوار اولین فردی بود که به رسالت پیامبر ایمان آورد و با تمام توان و ثروت خود به یاری دین اسلام برخاست. وجود حضرت خدیجه برای پیامبر اسلام به قدری اهمیت داشت که پیامبر اکرم (ص) رحلت این بانوی بزرگ را مصیبتی عظیم خواند و سال رحلت حضرت خدیجه و حامی بزرگ دیگر خود یعنی حضرت ابوطالب را عام الحزن یعنی سال اندوه نامید، زیرا ابوطالب عموی پیامبر نیز در همان سال وفات یافته بود. پیامبر اکرم (ص)، حتی سال‌ها پس از رحلت آن بانوی بزرگوار، از ایشان به خوبی و نیکی یاد می‌کرد و او را ستایش می‌نمود. آن حضرت در جواب کسی که به پیغمبر گفت: خداوند، بهتر از خدیجه را به تو عوض داده است، فرمود: "سوگند به خدا که خداوند، مرا بهتر از او عوض نداده است. او به من ایمان آورد، هنگامی که مردم کفر ورزیدند و مرا تصدیق کرد، آنگاه که مردم مرا تکذیب کردند و با مال خود مرا یاری نمود، آنگاه که مردم، مرا محروم ساختند و پروردگار، مرا تنها از میان زنان، از او به ولادت فرزند روزی داد." ام‌المؤمنین خدیجه (س) به هنگام وفات 65 سال داشت.